

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2582/2564

พนักงานอัยการจังหวัดเวียงสระโจทก์ นาง อ.โจทก์ร่วม นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.ก.ดังกล่าวให้ยกเลิกความใน มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.อ. มาตรา 40, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 290, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.วิ.พ. มาตรา 86, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 226/3, ป.อ. มาตรา 59, ป.อ. มาตรา 72, พ.ร.ก.ดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา มีการประกาศใช้ พ.ร.ก.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ.2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 โดยมาตรา 3 และมาตรา 4 แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา 7 และมาตรา 224 แห่ง ป.พ.พ. และให้ใช้ความใหม่แทน เป็นผลให้ดอกเบี้ยผิดนัดปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี ทำให้ดอกเบี้ยผิดนัดของค่าสินไหมทดแทนซึ่งเป็นหนี้เงินที่ถึงกำหนดชำระตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ต้องปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ดังนี้ เมื่อปัญหาเรื่องอัตราดอกเบี้ยขัดต่อกฎหมายหรือไม่ เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและกำหนดดอกเบี้ยให้ถูกต้องตามพระราชกำหนดดังกล่าวได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 และมาตรา 252 และ ป.วิ.อ. มาตรา 40

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตายโดยบันดาลโทสะ ระหว่างพิจารณา นางอมรภริยาของนายประวิทย์ ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต และโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนรวมเป็นเงิน 4,133,144 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 4,024,000 บาท นับถัดจากวันยื่นคำร้อง (วันที่ 6 สิงหาคม 2562) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า ผู้ตายมีส่วนกระทำความผิดด้วยและค่าสินไหมทดแทนสูงเกินส่วน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคแรก ประกอบมาตรา 72 จำคุก 3 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 และให้จำเลยชำระเงิน 780,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 26 มีนาคม 2562 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ โจทก์ร่วมอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ให้ลงโทษจำคุก 18 ปี คำให้การของจำเลยชั้นสอบสวนและคำเบิกความของจำเลยชั้นพิจารณาคดีเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 12 ปี และให้จำเลยชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของต้นเงินค่าสินไหมทดแทน 780,000 บาทนับตั้งแต่วันที่ 6 สิงหาคม 2562 ตามที่โจทก์ร่วมขอเป็นต้นไป นอกจากนี้ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น คำอุทธรณ์นิยมนคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าข้อเท็จจริงรับฟังยุติโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดโต้แย้งในชั้นนี้ว่า โจทก์ร่วมและนายประวิทย์ ผู้ตาย เป็นสามีภริยากันโดยชอบด้วยกฎหมาย ส่วนจำเลยและนางสาวอรพิน เคยเป็นสามีภริยากันโดยชอบด้วยกฎหมายและมีบุตรด้วยกัน 2 คน รวมทั้งเด็กชายธนโชติ แต่หย่ากันเมื่อปี 2557 ก่อนเกิดเหตุ 4 ปีเศษ ผู้ตายและนางสาวอรพินมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว วันเกิดเหตุวันที่ 26 มีนาคม 2562 เวลาประมาณ 22 นาฬิกา จำเลยใช้ไม้ลักษณะสี่เหลี่ยมยาวประมาณ 1 เมตร ตีศีรษะผู้ตายภายในบ้านที่นางสาวอรพินพักอยู่กับเด็กชายธนโชติซึ่งเป็นบ้านที่เกิดเหตุ ผู้ตายวิ่งออกจากบ้านที่เกิดเหตุแล้วไปล้มหมดสติอยู่บริเวณหน้าโรงเรียน ห่างจากบ้านที่เกิดเหตุประมาณ 3 กิโลเมตร แล้วมีเจ้าหน้าที่กู้ย่นำตัวผู้ตายส่งโรงพยาบาล ต่อมาวันที่ 6 เมษายน 2562 ผู้ตายถึงแก่ความตาย แพทย์ชันสูตรพลิกศพผู้ตายพบบาดแผลฟกช้ำที่ศีรษะด้านขวา ขนาด 5 เซนติเมตร ที่รอบเข่าตาขวา ขนาดกว้าง 4 เซนติเมตร ยาว 6 เซนติเมตร และบาดแผลถลอกที่คาง ขนาด 0.5 เซนติเมตร และ 1 เซนติเมตร รอบ ๆ บวมช้ำขนาด 3 เซนติเมตร ไม่พบรอยกดรัดบริเวณลำคอ ไม่พบบาดแผลอื่น ๆ ที่อาจเป็นสาเหตุการตาย ผ่าตรวจศพภายใน พบหนังศีรษะส่วนบนและขมับทั้งสองข้างช้ำรุนแรง พบกะโหลกศีรษะด้านซ้ายและส่วนฐานด้านซ้ายแตกร้าวรุนแรง พบเลือดออกบนเยื่อหุ้มสมองด้านซ้าย 150 มิลลิลิตร สมองบวมมากกดทับไปทางด้านขวา พบเลือดออกใต้เยื่อหุ้มสมองกลีบหน้าซ้าย 10 มิลลิลิตร พบเลือดฉาบที่ผิวสมองทั่ว ๆ พบเลือดออกในเนื้อสมองกลีบกระหม่อมซ้าย 5 มิลลิลิตร เนื้อสมองกลีบขมับทั้งสองข้างช้ำและฉีกขาด ตรวจบริเวณลำคอ ทรวงอก ช่องท้อง ไม่พบลักษณะการได้รับบาดเจ็บ และไม่พบลักษณะผิดปกติที่อาจเป็นสาเหตุการตาย เหตุที่ตายเนื่องจากบาดเจ็บที่สมองอย่างรุนแรง สันนิษฐานว่าเกิดจากถูกทำร้ายร่างกาย วันที่ 27 มีนาคม 2562 ญาติของผู้ตายมาแจ้งความต่อร้อยตำรวจเอกบรรจง พนักงานสอบสวน ร้อยตำรวจเอกบรรจงไปตรวจบ้านที่เกิดเหตุพบนางสาวอรพิน บ้านที่เกิดเหตุเป็นอาคารปูน 1 ชั้น แบ่งเป็น 2 คูหา เลขที่ 90/3 และ 90/4 บริเวณหน้าบ้านเป็นประตูเหล็กตั้งขึ้นลง 2 ช่อง สภาพบ้านเลขที่ 90/3 บริเวณด้านหน้าติดกับถนน ส่วนบริเวณด้านหลังเป็นลานโล่งและมีประตูหลังบ้าน ตรวจสอบภายในบ้านเมื่อเปิดประตูเหล็กเลื่อนขึ้น บริเวณกลางบ้านเป็นห้องโถง ถัดจากห้องเข้าไปเป็นห้องนอนด้านซ้ายมือของบ้าน ถัดเข้าไปเป็นห้องน้ำซึ่งอยู่ติดกับประตูหลังบ้าน ไม่พบรอยคราบโลหิตและอาวุธในที่เกิดเหตุ นางสาวอรพินแจ้งว่าจำเลยซึ่งเป็นสามีเก่าใช้ไม้ยาวประมาณ 1 เมตรเศษ ตีศีรษะผู้ตาย แล้วผู้ตายวิ่งหนีออกจากบ้านที่เกิดเหตุ เมื่อนางสาวอรพินโทรศัพท์สอบถามผู้ตายว่าอยู่ที่ใดและบาดเจ็บหรือไม่ ได้รับแจ้งว่าอยู่บริเวณหน้าโรงเรียน เมื่อร้อยตำรวจเอกบรรจงเดินทางไปบริเวณโรงเรียน ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านที่เกิดเหตุประมาณ 3 กิโลเมตร ไม่พบผู้ตายรวมถึงรอยเลือด แต่ได้รับแจ้งจากชาวบ้านว่ามีชายมาล้มลงบริเวณหน้าโรงเรียนและเจ้าหน้าที่กู้ย่นำตัวส่งโรงพยาบาล ร้อยตำรวจเอกบรรจงรวบรวมพยานหลักฐานแล้วได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นออกหมายจับจำเลยและวันที่ 22 เมษายน 2562 พันตำรวจตรีธานี จับจำเลยได้ที่บริษัทปูนซีเมนต์ ร้อยตำรวจเอกบรรจงสอบปากคำพันตำรวจตรีธานี และแจ้งข้อหาจำเลยฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าใช้ไม้รองเครื่องซักผ้าตีผู้ตาย 1 ครั้ง สำหรับคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงิน 780,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี

ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 26 มีนาคม 2562 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม โจทก์ร่วมและจำเลยไม่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นให้จำเลยชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินค่าสินไหมทดแทน 780,000 บาท นับตั้งแต่วันที่ 6 สิงหาคม 2562 ตามที่โจทก์ร่วมขอเป็นต้นไป นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ร่วมและจำเลยไม่ฎีกา จึงยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 มีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ เห็นว่า ร้อยตำรวจเอกบรรจงเป็นเจ้าพนักงานตำรวจปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน ไม่มีเหตุระแวงว่าจะทำบ้านทึก คำให้การของนางสาวอรพินให้แตกต่างจากที่นางสาวอรพินให้การเพื่อปกป้องจำเลยให้ต้องรับโทษ เชื่อว่าเป็นการบันทึกคำให้การตามที่นางสาวอรพินให้การ เมื่อพิจารณำบันทึกคำให้การของนางสาวอรพินได้ความว่า นางสาวอรพินให้การในวันที่ 27 มีนาคม 2562 ว่า เมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2562 เวลาประมาณ 22 นาฬิกา ขณะนางสาวอรพิน ผู้ตาย และเด็กชายธนโชติ พักอยู่ที่บ้านเกิดเหตุ จำเลยมาเคาะประตูหลังบ้านเรียกให้เปิดประตู ผู้ตายบอกนางสาวอรพินว่าไม่ต้องเปิดประตู แต่จำเลยยังคงเคาะประตูเรียกอยู่อีก หลังจากนั้นผู้ตายบอกนางสาวอรพินว่าให้เปิดประตู ด้านหลังให้จำเลย ส่วนผู้ตายจะเปิดประตูออกทางด้านหน้า เมื่อนางสาวอรพินไปเปิดประตูหลังให้จำเลยเข้ามาในบ้านแล้วพบผู้ตายยืนอยู่บริเวณประตูด้านหน้าบ้าน จำเลยใช้ไม้ทุบตีศีรษะของผู้ตายประมาณ 2 ถึง 3 ครั้ง จนกระทั่งผู้ตายล้มลง นางสาวอรพินเข้าไปโอบตัวผู้ตายให้ลุกขึ้น จำเลยเข้ามาชกต่อยอีก นางสาวอรพินผลักจำเลยออกมาแล้วจำเลยและนางสาวอรพินทะเลาะโต้เถียงกัน ผู้ตายเดินมาทางหลังบ้านเข้าห้องน้ำและล้างหน้าและตัวที่มีเลือดออก จำเลยเข้าไปหยิบมิดในครัวมา นางสาวอรพินวิ่งเข้ามาขวางไว้แล้วผู้ตายออกจากบ้านไป จำเลยตบตีและใช้มีดจี้คอนางสาวอรพินแล้วออกจากบ้านไป นางสาวอรพินจึงโทรศัพท์หาผู้ตายและทราบจากผู้ตายอยู่บริเวณโรงเรียน การที่นางสาวอรพินให้การหลังเกิดเหตุเพียง 1 วัน ย่อมไม่มีเวลาไตร่ตรองบิดเบือนข้อเท็จจริงให้เป็นอย่างอื่น เชื่อว่าให้การไปตามจริง แม้ในชั้นพิจารณาโจทก์ไม่ได้ตัวนางสาวอรพินมาเบิกความเป็นพยาน คงมีเพียงบันทึกคำให้การของนางสาวอรพินในชั้นสอบสวน อันเป็นเพียงพยานบอกเล่า ซึ่งในการวินิจฉัยพยานบอกเล่าที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้าน ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวังก็ตาม แต่ปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ 22 ตุลาคม 2562 วันที่ 19 พฤศจิกายน 2562 และวันที่ 6 ธันวาคม 2562 ว่าโจทก์ประสงค์จะสืบนางสาวอรพินเป็นพยาน แต่นางสาวอรพินไปจากบ้านที่เกิดเหตุซึ่งเป็นที่อยู่ตามทะเบียนราษฎรไม่ทราบว่าไปอยู่ที่ใด และโจทก์ได้พยายามติดตามหาแล้วแต่ไม่ทราบว่าไปอยู่ที่ใด อันเป็นเหตุให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้งดสืบพยานปากนางสาวอรพินตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 86 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 พฤติการณ์ที่นางสาวอรพินออกจากบ้านเช้าและไม่ทราบว่าไปอยู่ ณ ที่ใดดังกล่าว นั้น ถือได้ว่ามีเหตุจำเป็นและมีเหตุผลสมควรที่จะรับฟังพยานบอกเล่าได้ ทั้งเป็นกรณีที่มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี ศาลย่อมรับฟังพยานบอกเล่าดังกล่าวเพื่อลงโทษจำเลยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 วรรคสอง (2) และมาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาว่าใช้ไม้ตีศีรษะผู้ตายเพียงทีเดียวยังไม่ได้มีเจตนาฆ่า แต่ตามรายงานการชันสูตรพลิกศพผู้ตายระบุว่าพบบาดแผลฟกช้ำที่ศีรษะด้านขวา ขนาด 5 เซนติเมตร ที่รอบเบ้าตาขวา ขนาดกว้าง 4 เซนติเมตร ยาว 6 เซนติเมตร และบาดแผลถลอกที่คาง ขนาด 0.5 เซนติเมตร และ 1 เซนติเมตร รอบ ๆ บวมช้ำขนาด 3 เซนติเมตร ไม่พบรอยกดรัดบริเวณลำคอ ไม่พบบาดแผลอื่น ๆ ที่อาจเป็นสาเหตุ

การตาย ผ่าตรวจศพภายใน พบหนังศีรษะส่วนบนและขมับทั้งสองข้างชำรุดรุนแรงพบกะโหลกศีรษะด้านซ้ายและส่วนฐานด้านซ้ายแตกร้าวรุนแรง เลือดออกบนเยื่อหุ้มสมองด้านซ้าย 150 มิลลิลิตร สมองบวมมากกดทับไปทางด้านขวา เลือดออกใต้เยื่อหุ้มสมองกลีบหน้าซ้าย 10 มิลลิลิตร เลือดฉาบที่ผิวสมองทั่ว ๆ เลือดออกในเนื้อสมองกลีบกระหม่อมซ้าย 5 มิลลิลิตร เนื้อสมองกลีบขมับทั้งสองข้างชำรุดและฉีกขาด การที่ผู้ตายบาดเจ็บทั้งส่วนบนขมับและฐานกะโหลกซึ่งเป็นส่วนล่างของศีรษะเชื่อว่าเกิดจากการตีต่างคราวกัน ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยใช้ไม้เหลื่อมยาว 1 เมตร ตีศีรษะผู้ตายโดยแรง 2 ถึง 3 ครั้ง ตามที่นางสาวอรพินให้การ จำเลยนำสืบว่าใช้ไม้ตีผู้ตายขณะที่ผู้ตายกำลังก้มลงเพื่อจะถอดประตูเหล็กหน้าบ้านออกไปในขณะที่มีแสงสว่างทั้งภายในและภายนอกบ้าน แสดงว่าจำเลยมองเห็นผู้ตายได้ดีและมีโอกาสเลือกตีอวัยวะส่วนอื่นแต่จำเลยกลับเลือกตีศีรษะซึ่งเป็นอวัยวะสำคัญหลายครั้งถึงกับเป็นเหตุให้กะโหลกศีรษะด้านซ้ายและส่วนฐานด้านซ้ายแตกร้าวรุนแรง จำเลยย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าผู้ตายจะถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59 วรรคสอง เมื่อผู้ตายถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา การกระทำของจำเลยจึงเป็นการฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ส่วนการกระทำของจำเลยเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะหรือไม่นั้น ที่จำเลยฎีกาว่าแม้จำเลยจะจดทะเบียนหย่ากับนางสาวอรพินแล้ว แต่จำเลยและนางสาวอรพินยังคงอยู่กินฉันสามีภริยากันมาโดยตลอด เห็นว่า เมื่อจำเลยเคาะประตูหลังบ้านเรียกให้เปิดประตู หากจำเลยและนางสาวอรพินไม่ได้อยู่กินฉันสามีภริยากันหลังจากจดทะเบียนหย่ากันแล้ว ก็ไม่มีเหตุที่นางสาวอรพินจะต้องให้ผู้ตายรีบออกจากประตูหน้าบ้าน พฤติการณ์แสดงว่านางสาวอรพินและผู้ตายไม่ต้องการให้จำเลยทราบและผู้ตายและนางสาวอรพินมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกัน อันเป็นข้อที่ทำให้จำเลยและนางสาวอรพินยังอยู่กินฉันสามีภริยา นอกจากนั้น ยังได้ความจากคำให้การชั้นสอบสวนเพิ่มเติมของนางสาวอรพินว่าจำเลยเคยมาที่บ้านเกิดเหตุ กับจำเลยโทรศัพท์มาหานางสาวอรพินและทะเลาะกันก่อนเกิดเหตุ 3 วัน และวันเกิดเหตุจำเลยไม่ได้โทรศัพท์บอกว่าจะมาบ้านที่เกิดเหตุ นอกจากนี้จำเลยยังนำสืบยืนยันว่าเมื่อปี 2557 ขณะที่อยู่จังหวัดสตูล จำเลยและนางสาวอรพินจดทะเบียนหย่ากัน เนื่องจากประสงค์จะซื้อบ้าน แต่จำเลยไม่สามารถกู้เงินได้เนื่องจากติดเครดิตบูโร แต่ยังอยู่กินฉันสามีภริยากันมาโดยตลอด อีกทั้งจำเลยมีใบเสร็จรับเงินชั่วคราวตั้งแต่วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561 มาแสดงว่านางสาวอรพินเป็นผู้กู้เงิน ส่วนจำเลยเป็นผู้ชำระเงินกู้ยืม เห็นว่า หากจำเลยและนางสาวอรพินไม่ได้อยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาหลังจากจดทะเบียนหย่ากันแล้ว ก็ไม่มีเหตุใดที่จำเลยต้องชำระเงินที่นางสาวอรพินกู้ให้แทนนางสาวอรพิน เมื่อพิจารณาประกอบกับการที่จำเลยยังติดต่อนางสาวอรพินอย่างสม่ำเสมอและนางสาวอรพินก็ไม่ต้องการให้จำเลยทราบถึงความสัมพันธ์ฉันชู้สาวระหว่างนางสาวอรพินและผู้ตาย แม้จำเลยและนางสาวอรพินจะจดทะเบียนหย่ากัน แต่จำเลยและนางสาวอรพินยังคงอยู่กินฉันสามีภริยากันหลังจากจดทะเบียนหย่า ดังนั้น พฤติการณ์ที่เมื่อจำเลยเข้ามาภายในบ้านที่เกิดเหตุแล้วเห็นผู้ตายอยู่กับนางสาวอรพินในเวลากลางคืนในลักษณะชู้สาว จึงเป็นการที่จำเลยถูกข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม การที่จำเลยใช้ไม้ตีศีรษะผู้ตายในขณะนั้นจึงเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 72 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยบางส่วน อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา มีการประกาศใช้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 โดยมาตรา 3 และมาตรา 4 แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา 7 และ มาตรา 224 แห่ง

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และให้ใช้ความใหม่แทน เป็นผลให้ดอกเบี้ยยผิดนัดปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีเป็นอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี ทำให้ดอกเบี้ยยผิดนัดของค่าสินไหมทดแทนซึ่งเป็นหนี้เงินที่ถึงกำหนดชำระตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ต้องปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ดังนี้ เมื่อปัญหาเรื่องอัตราดอกเบี้ยขัดต่อกฎหมายหรือไม่เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและกำหนดดอกเบี้ยให้ถูกต้องตามพระราชกำหนดดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 และมาตรา 252 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 72 จำคุก 4 ปี ค่าให้การและทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี สำหรับดอกเบี้ยในต้นเงินค่าสินไหมทดแทนให้จำเลยชำระอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ 6 สิงหาคม 2562 จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 หลังจากนั้นให้ชำระอัตราร้อยละ 5 ต่อปี เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

ชาญณรงค์ ปราณจิตต์ · แก้ว เวศอุไร · พิชัยวัฒน์ อุตะเดช

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2582/2564>